

ARENDAȚOR (2) *sb m*

Nagłosowe a jasne, drugie pochylone; e oraz o jasne.

sg G arendâtorâ (1). \diamond L arendâtorze (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Dzierżawca, trzymający dobra w arendzie [arendator Łac śr] (2) : Tenutarius bonorum coram iudicio sed et coram officio Castrensi convenitur in Maiori Polonia [...] TóŹ o Arendatorze ma byđ rozumiano. SarnStat 687 [2 r.].

Synonimy: dzierżawca, najemnik.

*Cf **ARENDAȚOR***

AK